ATILIM

Yıl 2, Sayı 11 (23)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı — Kasım 1975

Bütün ülkelerin proleterleri, birleşiniz!

İşçi sınıfının, sendikaların politik birliği, devrim hareketinin dayanağı ve yürütücüsüdür.

Saldırıya karşı

Memlekette ilerici ve aşırı gerici güçlerin karşılıklı iki uçta toplanma süreci hızlanıyor. Sınıf savaşımı sertleşiyor. İşbirlikçi büyük burjuvazi, gerici egemen çevreler ve bunların oluşturduğu ortak hükümet çıkar yolu, öteden beri olduğu gibi, ilerici güçlere karşı sert baskıyı artırmakta görüyor.

Ara seçimlerle işbirlikçi burjuvazi bunalımın içinden çıkamazdı ve çıkamadı. Bunalım süreci daha karmaşıklaştı. Bugünkü anti-demokratik düzene, halk düşmanı hükümete karşı en başta işçi sınıfından, genellikle geniş halk yığınları arasından gelen direniş biteviye artıyor. Direnişte başı çeken işçi sınıfının çıkışları örgütlü, ardıcıl bir nitelik alıyor. Sendika, grev, gösteri, yürüyüş, protesto hareketleri zincirleme gidiyor. Halkımızın ulusal, politik istekleri için: İleri demokratik bir düzen ve hükümet için, barış ve özgürlük için yürütülen savaşım yeni boyutlar alıyor. Komünist Partisi'nin politikası, savaş belgileri, sloganları gitgide halka yayılıyor. Grevlerde, gösterilerde bu belgiler, sloganlar gür sesle haykırılıyor.

Erki, egemenliği elinde tutan gerici, işbirlikçi çevreler, bunların partileri ve ortak hükümetleri bu gelişen direnişleri kırmak, silâhla ezmek planı peşindedir. Önce Koçlar, Sabancılar, holdingciler İzmir ve İstanbul'da çıkış yaptılar. Hükümete, baskıları uygulıyan Milli Güvenlik Kurulu'na yönerge, buyruk verdiler. Grevlerin, gösterilerin yasaklanmasını, ücretlerin dondurulmasını, «dirlik ve düzenin» sağlanmasını istediler.

Demirel yaygarayı kopardı: «Türkiye iki cepheye bölünmüştür», dedi. Arkasından Sancar çıktı: «Birlik, beraberlik düşmanlarından», «ulusal varlığa kıyanlardan» söz etti. Yumruklarını sıktı: «Geçerli tedbirler alınacağını» açıkladı.

Arkalarını emperyalistlere dayıyanlar, bunların hükümeti, polisi, jandarması, faşist komandoları, «Güvenlik Mahkemeleri», NATO'cu generalleri, her tür ezgi araçlarıyla halka karşı saldırıdadır. Bu saldırıyı kırmak gerek. Bu da ancak, bütün yurtsever güçlerin örgütlü, yığınsal, ardıcıl savaşlarıyla olabilir.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Merkez Komitesi Genel Sekreteri Leonid İliç Brejnev yoldaşa

Çok değerli L. İ. Brejnev yoldaş!

Büyük Oktobr Sosyalist Devrimi'nin 58. yıldönümünü Türkiye Komünist Partisi, Türkiye proletaryası adına en sıcak duygularımızla yürekten selâmlarız!

Sovyetler Birliği, batır Sovyet halkı, Komünist Partisi'nin Leninci yönetimi altında, gelişmiş sosyalist düzeni komünizme götürme yolunda yeni yeni dev adımlar atıyor. 24. Kongre kararları, Beşyıllık Plân somut biçimleriyle, büyük başarılarla uygulanıyor, bitiriliyor. Böylesi bir utku, bütün yeryüzü komünistleri için olduğu gibi, bizim için de savaşta en yenilmez güç kaynağıdır.

Teknik gelişmede, bilimde devrimler yapan, uzay çağını açan Sovyetler Birliği, bu yolda da göz kamaştırıcı yeni yeni utkular kazanıyor. Ardısıra iki Sovyet uzay istasyonunun Venüs gezegenine-Çobanyıldızı'na indirilmesi bu sıçrayışların en taze örneğidir.

S.B.K.P.'nin somut barış programı, Türk-Sovyet halklarının dostluğunu güçlendirme eylemleri, dünyada gerginliği yumuşatma savaşımı, 58 yıldır ardıcıl sürdürülen bu Leninci barış politikası yayılıcı emperyalist çevreleri, zorbalığı, yeniden faşizmi halklara dayatmak isteyen azılı gerici güçleri gemliyor. Büyük komşumuzun bu uğurdaki dev savaşı Türkiye halkını da ulusal bağımsızlık, ileri bir Türkiye, barış, demokrasi ve sosyal kurtuluş için olan direnişinde yüreklendiriyor, esinliyor.

Biz, Türkiye komünistleri Türkiye işçi sınıfı, ve halkımız adına, Sovyet halkına, Lenin'in partisine, onun Leninci yönetimine yeni yeni büyük başarılar dileriz!

3 Kasım 1975

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi Genel Sekreteri
İ. Bilen

Terör ve Şovenizm

İşbirlikçi burjuvazi terörle şovenizmi bir arada yürütüyor. Gerici, faşist karması hükümet, memleket çapında geniş halk yığınlarına: işçi sınıfına, anti-emperyalist güçlere, devrimci, ilerici örgütlere, ulusal topluluklara, bunlar arasında özellikle Kürt halkına karşı kanlı bir savaş açmıştır.

Erki elinde tutan işbirlikçi çevreler ve hükümetleri, uydurma nedenlerle, Kürt halkının üzerine komandoları sürüyor. Bunlar köyleri basıyor. Çocuk, kadın, erkek, «suçlu-suçsuz» demeden önüne geleni kurşunluyor, sapadan geçiriyor, tutukluyor.

Bu zorbalık politikası yeni değildir. Kürt halkı bu zorla «özümseme» politikasının acılarını aralıksız çekiyor. Bu zorbalık, «özümseme», zorla Türkleştirme politikasının bir yanı da şovenizm kışkırtıcılığıdır. Bununla, burjuvazi Türk ve Kürt halklarının arasına kama sokmaya, onların ortak düşmana karşı savaşta birliğini kırmaya çalışıyor.

Viranşehir'de, Tuzluca'da, Doğu Beyazıt'ta, Karacadağ ve daha birçok yerlerde komando baskınlarını MİT, CİA servislerinin, Maocuların, her boydan provakatörlerin kışkırtmaları izledi. Milleti Nurhak dağlarında «silâha sarılmaya» çağırdılar. Halkı, sonu karanlık çıkmazlara, kanlı serüvenlere sürüklemek istediler. Besleme, işbirlikçi basın, kamuoyunu şaşırtmak için, her aşağılığı yapıyor.

Kürt beyleri, ağadedeleri, şeyhleri, Kürt burjuvazisinin işbirlikçi kesimi, öteden beri gerici, işbirlikçi Türk burjuvazisyle, halk düşmanı hükümetlerle, emperyalistlerle, NATO'cularla, militarist paşalarla elele yürümüşlerdir. Bunlar sınıfsal yapıda, sömürü ve ezgi düzeninde birbirlerine pek yapışıktırlar. Bugün Mecliste, Senatoda, hükümette, Kürt kökenli 157 saylav, bakan, senatör vardır. Bunlar en gerici partilerin üyeleridir. Kürt halkına karşı, Türk halkına karşı Demireller hükümetinin, Sancarların yürüttükleri baskı ve terörü bunlar destekliyor. Şovenizmi, Türk kafatasçılarıyla birlikte bunlar yürütüyor.

Doğu Beyazıt'ta komando baskınını Van ilinin iyesi, AP'nin üyesi ve saylavı Kinyas Kartallar tuttu. Tuzluca'da Kürt köylüleri Hacı Öter ve Ahmet Adıyamanların kanlı oyunlarına kurban gitti. Bu ağalardan her birinin 10–15 köyü vardır. Kürt halkı, Kürt köylüsü, emekçisi üç katlı ezgi altındadır. Türk burjuvazisi, Kürt beyi, Amerikalısı, emperyalist binmiş sırtına. Türk ve Kürt halkları için, proletaryası için ortak düşman böylesine somuttur.

(Devamı 3. sayfada)

Yumuşama süreci ve köylülük

Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı gerginliğin azalmasını, halklar arasında dostluğun geliştirilmesini ve barışın kuvvetlenmesini sağlaması bakımından yeni bir dönem açtı. Bunda Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin, kapitalist ülkeler işçi ve komünist partilerinin, demokratik örgüt ve kuruluşların katkısı büyük oldu. Bu güçler arasında geniş köylü yığınları da önemli bir yer tutuyor. Türkiye'de olduğu gibi, Avrupa ülkeleri nüfusunun da önemli bir kesimini köylülük oluşturuyor. Köylüler, emekçi halkın öteki kesimleri gibi barış ve güvenlik içinde yaşamak istiyor, harbe, yıkıma karşı çıkıyorlar.

Avrupa'nın 22 ülkesinden köylü partileri ve benzeri örgütler işte bu amaçla Bulgaristan'ın Varna kentinde, Ekim ayı sonunda, biraraya geldiler. Bu parti ve örgütler Avrupa'daki *yumuşama* sürecine köy emekçilerinin de etkin katkısını sağlamak ve bu yönde somut girişimlerde bulunmak için ortak hedefler belirlediler.

Böylesi önemli bir forumda, ne yazık ki, Türkiye nüfusunun yüzde 65'ini oluşturan köylümüz temsil edilmedi. Türkiye basın ve radyoları bu forum üstüne tek söz söylemedi. Ancak bu, milyonlarca köylümüzün barış ve güvenlik gibi tüm insanlığı yakından ilgilendiren sorunlardan uzak olduğu anlamına gelmez. Daha seçim kampanyası sırasında, birçok yerlerde köylülerimiz Demirelleri, Erbakanları: *«Helsinki belgelerine imza attığınız halde ,bunlar bizi bağlamaz', demeniz iki yüzlülük değilmidir?»* sorularıyla duvara dayadılar.

Büyük burjuvazi, onun işçi-köylü düşmanı hükümetleri çıkardıkları yasalarla köylümüzün politik örgütlenmesini, parti kurmasını, uluslararası köylü hareketleriyle dayanışma kurmasını yasaklamıştır. Burjuvazi, köy emekçilerinin toprak, ekmek ve özgürlük savaşını daha kurulduğu günden beri savunan, işçi-köylü bağlaşıklığını pekiştirmek için savaşan Türkiye Komünist Partisine karşı en sert bir terör uygulayagelmiştir.

Avrupa halklarının, bu arada Avrupa köylülerinin barış, güvenlik ve karşılıklı işbirliğinin geliştirilmesi için verdikleri savaşım köylümüzün de öz savaşımıdır. Çünkü, Avrupa'da yumuşama sürecinin genişletilmesi, Demirel, Erbakan, Türkeş gibi halk düşmanlarının, militarist Sancarların, ağaların dayandığı uluslararası gericiliği, emperyalizmi geriletiyor. Ülkemizde Amerikan ağalığının, yerli-yabancı tekellerin soygun ve sömürüsünün ortadan kaldırılması savaşına katkıda bulunuyor.

Türkiye Komünist Partisi, köylülük arasında örgütlenme çalışmalarına önem veriyor, işçi-köylü bağlaşıklığını kurmaya çalışıyor. Bununla birlikte TKP, yurdumuzdaki köylü hareketleriyle Avrupa ve dünya köylü hareketleri arasında dayanışmanın kurulması, bunun sağlanması için savaşıyor.

Gençliğin uyanıklığı

Devrimciliğin temellerinden biri uyanıklıktır. Lenin, devrimci uyanıklığı bütün yönleriyle işlemiştir. Ama bunun koşullara göre uygulanması yine de güç ve karmaşık bir sorundur. Özellikle ilerici gençliğin burjuvazinin doğrudan doğruya veya Maocu gibi provokatörlerin, Kıvılcımlıcı gibi sapıkların eliyle giriştiği saldırı ve oyunlar karşısında uyanık olması sorunu kesin bir ardıcıllık ister. Bu olmazsa, yıllar boyu verilen savaşlarla elde edilen kazanımlar, kısa bir zamanda yitirilir, hareket yozlaştırılır.

Son zamanlarda, ilerici gençlik, işbirlikçi burjuvazinin, bozguncuların kışkırtmalarına yakasını vermemeğe çalışıyor. Bu alanda bilinçlilik gösterdiği ortadadır. Ama bu, bir yandan bazı ilericilerin başını döndürmekte, öte yandan da, burjuvaziyi yeni provokasyon yolları aramaya zorlamaktadır.

Demirel Hükümetinin politikası, programı bir yanıyla anti-komünizme dayanıyor. Gençlik direnişlerinin düzenli, disiplinli yürütülmesi, ajan ve provokatörlerin önemli ölçüde etkisiz hale getirilmesi, en çok bu gerici hükümeti, işbirlikçi, faşist partileri rahatsız ediyor. Bunlar taktik değiştirdiler. Daha doğrusu eski bir taktiği yeniden uyguluyorlar: Başbuğ Türkeş'in «Ülkü Ocaklarından ayrılmak isteyen, öldürülecektir» emri yerine getiriliyor. Öldürülen aldatılmış gençler anti-komünizm bayrağı yapılıyor. Komandolar, yurtsever gençliğin savaş silâhlarından biri olan boykot direnişlerini yozlaştırmak amacıyle, bazı aldatıcı sloganlarla okullara el koyuyor, boykota gidiyorlar. MİT ajanları, kapitalist ülkelerdeki işçilerimizin sınıf savaşlarını yozlaştırmak için sahte «enternasyonalist» dernekler kuruyorlar. İşçilerimizin yoğun olduğu Batı Almanya'da komandolar oluşturuyorlar.

TKP, yurtsever gençlerimizi, burjuvazinin kışkırtmaları ve oyunları karşısında her zaman uyarmıştır. Uyanıklığı elden bırakmamalarını salık vermiştir. Gençlik hareketiyle işçi sınıfının direnişleri arasındaki eylem birliğinin güçlendiği, gençlik hareketinin toparlandığı bugünkü dönemde, bu kazanımları korumak zorunluktur. Gençlik hareketini ileri götürmenin yolu, devrimci uyanıklıktan geçmektedir. Komünistler, bu alanda da en önde yürümelidir. Bu her komünistin ödevidir.

Savaşkan dayanışma

Türkiye derin politik, ekonomik ve sosyal bunalımlar içindedir. Adım adım faşizme tırmanan Demirel ve ortakları halka karşı sert bir terörle bu dar boğazdan çıkmak istiyorlar. Hükümet eli altındaki faşist komandolara, «vurun, öldürün» diyor. Anti-komünizm curcunası körükleniyor. Demokratik üniversite, halkçı eğitim kavgası veren yurtsever gençliğin eylemleri kana boyanıyor. İşçi sınıfına, ilerici örgütlere, demokratik hak ve özgürlüklere canavarca saldırılıyor.

Bütün bunlar işbirlikçi burjuvazinin, gerici-faşist çevrelerin terörsüz, baskısız «hükümet» edemediklerini, halktan korktuklarını gösteriyor.

Ara seçimlerde anti-emperyalist güçler biraz daha güçlendi. Böylesi bir ortamda devrimci, ilerici güçlerin gelişmek, savaşabilmek olanakları artıyor. Faşist saldırıları önlemek, faşizme geçit vermemek, bugünkü hükümeti alaşağı etmek savaşına yeni yeni güçler katılıyor. Bu canlı, devrimci güçlerin başında işçi sınıfı geliyor. Bilinçlenme ve örgütlenme bakımından bu sınıf, memleketin politik yaşamında ağırlığını daha somut bir biçimde ortaya koyuyor. İşçi hareketi, grevler, gösteriler, mitingler memlekette faşizm tehlikesine karşı olan direnişin somut eylemleridir. İstanbul, İzmir, Adana ve Ankara'da düzenlenen yığınsal mitinglerde, *«Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!»* sloganı günün canlı parolası oluyor. İlerici, devrimci güçler arasında eylem birliği kuvvetleniyor.

6 Aralıkta TÖB-DER, Mimar ve Mühendis Odaları, Memurlar Derneği ve öteki ilerici kuruluşlar bütün ülke çapında düzenliyecekleri eylemlerle kıyımı, pahalılığı protesto edecekler. Faşist saldırılara son verilmesini istiyecekler. Böylece tüm ilerici güçler faşist karması hükümete karşı savaşta omuz omuza yürüyecekler. Bu savaşkan dayanışma memlekette devrimci güçlerin birleşmelerini, Ulusal Demokratik Cephenin canlı biçimler almasını sağlıyor.

TKP böylesi bir eyleme özel bir önem veriyor. Bunun için de 6 Aralıkta düzenlenecek olan faşizmi ve kanlı saldırıları protesto yürüyüş, miting ve gösterilerine katılmak, bozguncu akımların provokasyonlarına meydan vermemek, ilerici güçler arasında dayanışma biçimlerini genişletmek her yurtseverin ana ödevidir.

Ahtapot

Türkiye'nin doğal kaynakları zengindir. Toprakları verimlidir. Halkımız çalışkandır, yeteneklidir. Kısacası halkımız özgür, mutlu bir yaşam düzeyine yükselmek, memleket ekonomisini geliştirmek için gerekli olanaklara sahiptir. Böyleyken ülkemiz geri kalmışlıktan kurtulamıyor. Geniş emekçi yığınları en ağır koşullar altında, adaletsizlik, yoksulluk, bakımsızlık, cehalet içinde yaşıyor. Halk yığınlarının yoksullaşma süreci durmadan artıyor. Bunun nedeni, geriliği, yoksulluğu biteviye artıran etkenlerin başlıcası Türkiye'nin sadece bir kapitalist ülke olması değildir, aynı zamanda ekonomik, politik ve askersel yönden emperyalizme bağımlı bir devlet olmasıdır.

Emperyalizm, Türkiye'yi bir ahtapot gibi kucaklamıştır. NATO'su, SENTO'su, CİA'si, askersel üsleri, dev tekelleri, sermayesi, bankalarıyla yurdumuzun doğal kaynaklarını, insan gücünü sömürüyor. Halkımızın kanını emiyor. Emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmi bu soygun ve sömürüyü sürdürebilmek için yurdumuzda bir asalaklar, işbirlikçiler çetesi yaratmıştır. Demirel, Erbakan, Feyzioğlu ve Türkeş'i hükümet koltuğuna oturtan ve orada tutan gene emperyalizmdir. Bugünkü gerici-faşist karması hükümet yerli-yabancı 51 bankanın, 110 mültimilyonerin, 3 bin büyük toprak ağasının, 120 yabancı kumpanyanın soygun ve talanını sürdürüyor.

Bugün Türkiye'nin iç ve dış borçlarının toplamı 105,5 milyar liraya, yani 1975 yılı devlet bütçesi düzeyine ulaşmıştır. Dokuz aylık dış ticaret açığı ise 39 milyar liradır. Bu açık yıl sonunda 45 milyar lirayı bulacaktır. Türk parasının değeri sürekli düşüyor. İşbirlikçi hükümet, Merkez Bankası aracılığıyla piyasaya durmadan kağıt para sürüyor. İşsizlik, fiyatlar çığ gibi büyüyor, artıyor.

Bu durum karşısında halk yığınlarının, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm ilerici ve devrimci güçlerin gerici hükümete, yabancı boyunduruğuna karşı direnişi genişliyor. Bu direnişi boğmak için bu asalaklar çetesi, onların emperyalist efendileri, bu ahtapot halkımızın gırtlağına sarılıyor. Demireller faşizme böyle tırmanıyor. TKP, böylesi bir canavara karşı ölüm-kalım savaşı yürütüyor. Ahtapotu canevinden vurmak, onun kanlı dokunaçlarını budamak bu savaşın başarısına bağlıdır.

Terörü önlemenin başlıca yolu, emekçi yığınların işçi sınıfının çevresinde birleşmesidir, örgütlü savaşımı güçlendirmektir!

Türk-İş'te neler oluyor?

Geride bıraktığımız aylarda Türk-İş'in bölgesel işçi kurultayları yapıldı. Bunlara Tunç-Şide kliği önayak oldu. Amaçları, yeni bir parti oluşturmak veya burjuva partilerinden birinin kuyruğuna bağlanma konusunda yığının nabzını yoklamaktı, tepkisini yatıştırmaktı. Ama bölgesel kurultaylar Türk-İş'in başını tutan sarı sendika ağalarının beklediği sonuçları vermedi. Yığın, taban sarısendikacılık politikasına son verilmesini, federasyonun işçi sınıfına yaraşır bir örgüt olmasını istiyordu. Kurultaylar bu hava içinde geçti.

Tunç-Şide kliği, yığının bu istek ve istemlerini gene bir yana itti. Bunlar, Yönetim Kurulu'nun son toplantısında baklayı ağızlarından çıkardılar. Nisanda yapmayı kararlaştırdıkları genel kurulda hangi partiyi destekliyeceklerini kesin karara bağlayacaklarını açıkladılar.

Tunçlar, işbirlikçi burjuvazinin en gerici, en talancı çevrelerini çoktan seçmişlerdir. Bunlar daima gerici güçlerin demokratik hak ve özgürlüklere karşı giriştiği antidemokratik yöntemlerin, baskı ve terörün yanında yer almışlardır. Bugün de Demirellere işçi sorunları konusunda akıl hocalığı yapıyorlar. Grevlerin yasaklanması, sendikal hakların daha da budanması yolundaki faşist tasarıları hep birlikte hazırlıyorlar. Tunçların bütün zoru, işçi sınıfını şaşırtmak, hareketi bir daha parçalamak, işçi hareketini işbirlikçi burjuvazinin kuyruğuna takmaktır. Demirellerin istediği de budur. Bugün işçi hareketinin önünde duran sorun, yeni bir parti kurmak veya gerici partileri desteklemek değildir.

Patronlar, erki elinde tutan egemen çevreler demokratik hak ve özgürlüklere karşı yoğun bir saldırıya geçmişlerdir. Elde edilen hakları savunmak, bunları daha ileri götürmek sorunu tüm işçi hareketinin, sendikaların önünde duran en canlı sorundur. İşçi sınıfının tek partisi vardır: Türkiye Komünist Partisi. İşçi sınıfı kendisinin politik örgütü olan Komünist Partisi'nin çevresinde saflarını sıklaştırdığı, birliğini sağladığı sürece ekonomik ve politik hedeflerine ulaşabilir. TKP, işçi sınıfının politik ve sendikal birliğini sağlamak için savaşıyor.

Çağımız ve günümüz

Kapitalizmden sosyalizme geçiş, uluslararası proletarya direnişlerinin güçlenmesi, ulusal kurtuluş savaşlarının yeni başarıları, güçler dengesinin barıştan yana değişmesi, çağımızın ana nitelikleridir. Kasım ayının olayları, bunu yeterince doğruluyor. Angola halkı bağımsızlığına kavuştu. Viyetnam halkı ülkesinin güney ve kuzeyini birleştirme yolunda. Birleşmiş Milletler'de sömürgecilik, ırkçılık, siyonizm ve faşizm yeriliyor, yalıtlanıyor. Genel yumuşama ve barış içinde yanyana yaşama politikası ağır basıyor.

Bugün en güçlü emperyalist devletin başkanı Ford bile, gözde adamlarından olan Harp Bakanı Şlezinger'i, CIA şefi Kolbi'yi işinden uzaklaştırmak zorunda kalıyor. Genel gelişmeye ayak uydurmak zorunluğunu duyuyor. Amerikan dış politikasının yalıtılmakta olduğunu anlıyor.

Bu olay, azılı harpçilerin, onların kimliklerinin belirlenmesine de ışık tuttu. Dünyanın bir numaralı silâhlanma, soğuk harp ve anti-komünizm kışkırtıcılarından Şlezinger'le, ilerici hükümetleri devirme uzmanlarından Kolbi'nin bir kenara itilmesi, NATO'culara, militarist Sancar kliğini, Bon intikamcılarını, Tel-Aviv siyonistlerini, hele hele Maocu Pekin yöneticilerini çok rahatsız etti. Çünkü Ford, onların en iyi anlaştığı adamlara dokunmuştur.

Birleşmiş Milletler Örgütü'nde olduğu gibi, Angola'da da kurtuluşu uğrunda savaşan halkların karşısına dikilenlerin yanıbaşında Maocular var. Maocular, uzmanıyle, politikacısıyle derken, artık topuyle, tüfeğiyle dikiliyorlar kurtuluş savaşlarının karşısına.

Bizde, dünyada güçler dengesinin sosyalizmden yana geliştiğini, Maoculuğun bu gelişmenin karşısında olduğunu anlamak istemiyen nice «devrimciler» var. Tarihin tekerleği, halkımızın kurtuluş hareketi, bunları, efendileriyle birlikte silip süpürecektir. Çağımız, günümüz böylesi bir çağdır!

Terör ve şovenizm

(1. sayfadan devam)

TPK, bu ortak düşmana karşı Türk ve Kürt halklarının ortak savaşını örgütlüyor. Kürt halkının özgürlük savaşı, yazgısını kendisinin çizmesi savaşı Türkiye halkının, proletaryasının ulusal bağımsızlık, ileri demokratik bir düzen, barış ve sosyalizm için olan savaşından ayrılamaz.

Lenin köşesi

Partinin ideolojik birliği

Proletaryanın başarılı bir savaş yürütebilmesi, politik rolünü artırabilmesi ve geniş halk yığınlarını çevresinde toplayabilmesi için örgütsel, politik ve ideolojik birliği şarttır.

V. İ. Lenin der ki: *«Gericiliğe karşı savaş, her şeyden önce yığınları ideolojik bakımdan gericilikten kurtarmaktır ... Sınıf savaşında politik ve ekonomik savaş ideolojik savaşla sımsıkı bağlı yürütülürse, tüm sınıf savaşı biçimlerinden yararlanılırsa ancak başarı ve utkuya ulaşabilir.» (Tüm yapıtları, c. 39, s. 71–72.)*

Lenin, ideolojinin sınıfsal nitelik taşıdığını belirtir ve şöyle der: *«Sınıflara ayrılmış toplumda ideoloji her zaman sınıfsal karakter taşır. Proletaryanın bir tek ideolojisi vardır. O da Marksizmdir. İşçi sınıfının bayrağı sadece devrimci Marksizm teorisi olabilir. Komünistler bu teorinin daha ileri doğru geliştirilmesini ve yaşamda uygulanmasını sağlamalıdırlar. Bu teoriyi her türlü değiştirme ve bayağılaştırma yeltenişlerine karşı amansızca savaşmalıdırlar.» (Tüm yapıtları, c. 4, s. 175.)*

V. İ. Lenin, devrimci ideolojinin önemini de şöyle belirtir: *«Tüm komünistleri birleştiren devrimci ideoloji olmadan devrimci bir parti olamaz. Devrimci ideolojinin taşıyıcısı, işçi sınıfının örgütlü ve bilinçli öncüsüdür, onun politik partisidir. Parti, devrimci ideolojiyi yığınlara götürür.» (c. 4, s. 183). «Devrimci ideolojinin yığınların bilincinde yer etmesi de, ancak onların kendi politik deneyleri temelinde, bu ideolojinin kendi çıkarlarını yansıttığına inandıkları zaman olur.» (c. 10, s. 284–285.)*

Lenin, Marksist ideolojinin ana niteliğini ise şöyle açıklar: *«Marksist ideoloji, sosyalizm uğrunda savaşan proletaryanın ideolojisidir. Bilimsellikle devrimciliği bir teoride birleştirmesi Marksist ideolojinin ana niteliğidir. Bu ideoloji partiseldir. Onun partiselliği, sosyalizm uğrunda savaşan proletaryanın çıkarlarını savunmasından, tüm düşman ve bilimsel olmayan teorilere karşı amansızca savaşmasından ileri gelmektedir.» (c. 23, s. 4.)*

Parti saflarında ideolojik birliğe karşı çıkanlara da Lenin şu cevabı verir: *«Parti üyelerine, onların devrim ve felsefeye değgin görüşlerine tam bir özgürlük sağlanmalıdır» belgisi bütünüyle oportünist bir nitelik taşır. Bütün ülkelerde bu tür belgileri oportünistler ileri sürer. Bu, aslında burjuva ideolojisiyle işçi sınıfının moralini bozma özgürlüğünden başka bir şey değildir. Biz fikir özgürlüğünü (basın, söz, din ve vicdan özgürlüğünü) devletten istiyoruz. Proletarya partisi ise, burjuva ideolojisine karşı Marksist dünya görüşünün savunulması ve yaşama geçirilmesi uğrunda savaşanların gönüllü, özgür birliğidir.» (Tüm yapıtları, c. 19, s. 314.)*

Lenin'in bu öğütleri, partimizin birliğini gözbebeğimiz gibi korumamız için kulağımıza küpedir. TKP, işçi sınıfının ideolojik birliğini sağlamaya, emekçi yığınlarda sosyalist bilinci geliştirmeye vargücüyle çalışıyor.

Kapitalist ülkelerde

■ Türkiye'de kadınların % 70'i okuma-yazma bilmez. Fabrikalarda çalışan kadınlar 8 saat yerine 10–12 saat çalışmalarına karşın emeklerinin karşılığını alamazlar. Kadın işçilerin ortalama saat ücretleri erkeklerin ücretinden % 20 ile % 30 daha azdır.

■ Kapitalist ülkelerde kadın emekçilerin çoğu acemi işçi olarak çalışmaktadır. Örneğin, Fransa'da tüm çalışanların % 29,6'nı, yeterli derecede uzmanlaşmamışların % 22,9'nu, kalifiye işçilerin % 15,8'ni, teknisyenlerin % 11,1'ni, mühendislerin % 3,4'nü kadınlar oluşturmaktadır. İngiltere'de kadın mühendislerin sayısı 500'dür. ABD'de ise, kadın mühendislerin oranı tüm mühendislerin % 1'nin altındadır. Japonya'da yüksek okullarda öğretmen olarak çalışanların ancak % 8'i, ilk ve orta okul müdürlerinin % 1,3'ü, doktorların % 10'nu kadındır.

■ Kapitalist ülkelerde kadınlarla erkekler arasında emeğin karşılığının ödenmesi farkı % 20 ile % 50 arasındadır. ABD'de erkeklere ödenen ücret kadın ücretlerinden % 66 daha fazladır. Bu arada aynı iş için beyaz kadınlara kıyasla zenci kadınlara iki misli daha az ödenmekte ve bu da erkeklere ödenen paranın % 25'ini geçmemektedir. Birçok Afrika ülkesinde kadınların aldıkları ücret erkeklere kıyasla 3–4 misli daha azdır.

■ Kapitalist ülkelerin parlamentolarında kadın saylavların oranı şöyledir: Japonya'da % 3, Fransa'da % 5, Belçika ve Federal Almanya'da % 7, Norveç'de % 16,1. ABD'de 435 saylavdan yalnız 18'i kadındır. Senatoda ise tek kadın yoktur.

İki sınıf karşı karşıya

Büyük sermayenin gözü doymuyor. Gerici-faşist karması hükümetle elele vermiş, soygun düzenini sürdürmek hevesinde. İşçi, toplu sözleşmelerin her yıl yenilenmesini istiyor. Çünkü elde ettiği ücret artışının gücü ikinci yıla yetmiyor. Patronlar ise, sözleşmeleri iki yılda bir bile imzalamaya yanaşmıyorlar. «Ücretler dondurulsun», diyorlar. Onlar usta hırsız oyunu oynuyor. Pahalılığın işçi ücretlerine yapılan zamlardan geldiğini geveliyorlar. Bununla, işçi sınıfıyla halk yığınlarını karşı karşıya getirmeye kalkışıyorlar.

Para babalarını yalnız emekçi düşmanı Cephe hükümeti, Öztürk veya Karaca gibi AP'li bakanlar desteklemiyor. Halil Tunçlar, Şideler de patronların yanıbaşında. Bu sarısendika ağaları, İzmir'de hemen hemen sadece işçilerin çabalarıyla oluşuveren genel direnişe katılmış olmanın pişmanlığı içinde hatâ.

Bizdeki büyük sermaye ile hükümeti de, geri kalmışlığın şaşkınlığı içinde. Batıdaki gelişmiş ülkelerde egemen çevrelerin işçi haklarına saldırmaktan ne kadar çekindiklerinin farkında bile değiller. Üstelik olup olacağı, beş yıl önce, ve yine Demirel başbakanken büyük bir denemeden geçtiler. Toplu sözleşme ve grev haklarıyle ilgili 15–16 Haziran şahlanışını unuttu mu nedir bu adamlar? İşçilerin direnişini örgütleyen DİSK bir yana, Türk-İş'ten az mı sendika, az mı işçi katıldı bu protesto yürüyüşüne? Demirel Hükümeti işçiye karşı askeri sürdü ortaya, sıkıyönetim ilân etti. Üniformalı ve üniformasız Mehmetçiklerin birbirine karşı anlayışlı davranmaları olmasaydı, işler çok karışabilirdi.

Aradan beş yıl geçtikten sonra, soygun düzeninin ömrünü bu yolla da uzatmak hevesine yeniden kapılan patronlar ve onların hükümetiyle işçiler, yine karşı karşıya. Saldırı yine erki elinde tutan sınıflardan geliyor. Direnen ve haklarını daha da genişletmeye kararlı olan işçi sınıfı beş yıl öncekinden çok daha güçlü, çok daha bilinçli ve kararlı. Geçen zaman içinde DİSK büyüdü, patronların destekçisi Tunçların, Şidelerin Türk-İş'teki etkisi azaldıkça azalıyor. Faşist gerici saldırılar yüzünden, emekçi yığınların çok daha geniş katmanları işçi sınıfının yanıbaşında yer alıyor. Sivil-asker yurtseverler işçi sınıfından yana. Başta işçiler olmak üzere, bütün devrimci, ilerici güçlerin, sermaye çevreleri için, onların hükümeti için düşündükleri şu atasözüyle özetlenebilir: «Yel eken fırtına biçer».

Dünya Kadınlar Kongresi (20–24 Ekim – Berlin)

Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nin başkenti Berlin'de 20–24 Ekim'de yapılan Dünya Kadınlar Kongresi, çok önemli iki belge kabul etti. Dünya Kadınlar Kongresi bütün dünya parlamento ve hükümetlerine, Birleşmiş Milletler Teşkilâtı'na ve dünya kamuoyuna hitaben yayınlanan bildiride, özetle şu istekleri ileri sürmektedir:

1. Bütün ülkelerin anayasalarında ve diğer yasalarında kadınlara hukuksal bakımdan eşit haklar sağlanmalıdır. Ayrıca, kadınların durumu üstüne uluslararası bir anlaşma, bir yasa hazırlanarak onaylanmalı ve her ülkenin kadın haklarıyle ilgili yasaları buna göre hazırlanmalı ve uygulanmalıdır.

2. Kadınların, ülkelerinde toplumsal ve politik yaşama katılmasını önleyen bütün engeller kaldırılmalıdır. Kadınların yasalardaki hakları, bütün devlet organlarına seçme ve seçilmede, oylamada, görevde, eşitlik hakları garanti edilmelidir.

3. Bütün kadınlara eğitim ve mesleğini geliştirme, uzmanlaşma alanlarında eşitlik sağlanmalıdır.

4. Kadınların çalışma, eşit işe ücret, emeğin korunması ve diğer alanlarda erkeklerle eşitliğe sahip olma hakları konusundaki garanti güçlendirilmelidir.

5. Kadınlara ailede ve çocukların terbiyesinde eşitlik sağlanmalı, sosyal bir görev olarak annelik hakkı genişletilmeli, analar ve çocukları koruma sistemi geliştirilmelidir.

Dünya Kadınlar Kongresinin, bütün dünya kadınlarına hitaben yayınladığı çağrıda ise özetle şöyle denilemktedir: Eşitlik, gelişme ve barış belgileri altında bıraraya gelmiş olan bizler size sesleniyoruz:

Dünya kadınları! Sizin sesiniz güçlü bir silâhtır. Sesinizi yükseltin! Dünyanın geleceği her birinizin tutumuna, bizim eylemlerimize bağlıdır. Ortak eylemlerde birleşiniz. Biz kadınların elinde, geniş olanaklar vardır. Kadın ve gençlik kuruluşlarında, sendikalarda, parlamentoda veya yerel yönetim organlarında, dinsel, sosyal ve kültürel alanlarda, işletmelerde, köy ve kentlerde, ulusal veya uluslararası örgütlerde, tek sözle çalıştığınız her alanda ve her yerde aktif olunuz! Kadınların etkisini sağlayınız! Barışsever güçlerin birliğini kuvvetlendiriniz!

Dünya kadınlarına çağrıda, her yıl 300 milyar dolar harcanan silâhlanma yarışına kesinlikle karşı çıkılmakta ve tüm kadınlar barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık, sosyal ilerleme, eşitlik davasına sahip çıkmaya, bu uğurdaki savaşıma hız vermeye çağırılmaktadır.

Türk delegasyonu adına yapılan konuşma

Sevgili arkadaşlar,

Biz bu kongrede, çalışan Türkiye kadınlarını temsil ediyoruz. Bizler, emperyalizme ve faşist metodlara karşı savaşan bir halkın, kadınlarıyız. Türkiye, NATO ve SENTO gibi, emperyalizmin saldırgan paktlarına bağlı bir ülkedir. Bu bağımlılık, başta kadınlar olmak üzere halkımıza sefalet ve yoksulluk, ülkemize sosyal ve politik çöküntü getiriyor.

Ülkemiz NATO'ya girişinden bugüne kadar bu paktın saldırgan amaçları için 200 milyar liradan fazla para harcamıştır. Bu askersel harcamalar, halkımızın sırtına yüklenmiştir. Bunun sıkıntısını herkesten fazla emekçi kadınlar, anneler çekmektedir. Ülkemizde 3,5 milyon işsiz vardır, yüzbinlerce kadın ve erkek ise yabancı ülkelerde iş aramak, çalışmak zorunda kalmıştır.

Halkımız, sadece emperyalizmle işbirlikçi burjuvazi tarafından sömürülmek ve talan edilmekle kalmıyor, bir yandan da, baskı ve terör altında tutuluyor. Özellikle 1971'den sonra askersel rejim zamanında faşist biçimi terör ve baskı görülmemiş ölçülere ulaştı. Demokrasi, özgürlük, barış ve ülkemizin bağımsızlığı uğrunda savaşan yüzlerce kadın hapislere atıldı. Birçoğu ömür boyu hapis cezasına çarptırıldı. Sıkıyönetim zindanlarında birçok kadın ve genç kıza, cinsel organları dahil, işkence yapıldı. Bu işkenceler sırasında iki çocuk annesi, bir genç kadın mimar öldü.

Anadolu'da köy kadınları bir yandan toprak edinmek, öte yandan da Amerikan üslerinden kurtulmak için savaşan erkeklerin yanıbaşında yer alıyorlar. Hükümet, köylülerin üstüne komandoları sürüyor. Bu komandolar, özellikle, Doğuda ulusal demokratik hakları uğrunda savaşan Kürt halkına karşı kullanılıyor. Kadın-erkek farkı gözetmeksizin yığınsal işkenceler uygulanıyor.

Bütün bu baskılara rağmen, Türkiye kadınlarının anti-emperyalist, anti-faşist savaşımı devam ediyor. Emperyalistler ve işbirlikçi burjuvazi yurdumuzu Kıbrıs serüvenine sürüklediler. Bu serüven halkımıza 30 milyar liraya mal oldu.

Kıbrıs'ta Türklerle Rumlar uzun yıllar kardeşçe yaşamışlardır. Dıştan müdahale edilmeseydi bu kardeşçe yaşam devam edebilirdi. Türkiye kadınları, NATO'nun Kıbrıs'ı emperyalizmin üssü haline getirme plânlarına daima karşı çıktılar. Bugün ülkemizde gerçeği görebilen herkes, Kıbrıs sorununun, Sovyetler Birliği'nin önerisi gereğince Birleşmiş Milletler örgütünde kabul edilen karara uygun olarak çözümlenmesini istiyor. Biz, Ada'nın parçalanmasına karşıyız. Bütün yabancı askerlerin çekilmesini, askersel üslerin kaldırılmasını, Kıbrıs Cumhuriyeti'nin bağımsızlığına, egemenliğine ve toprak bütünlüğüne saygı gösterilmesini istiyoruz.

Halkımız, Türkiye'deki Amerikan üslerinin topraklarımızdan sökülmesi savaşımı içindedir. Bu üsler Arap halklarına, başta Sovyetler Birliği olmak üzere sosyalist ülkelere karşı sıçrama tahtası olarak kullanılma aracıdır. Yalnız bölgemiz için değil, bütün dünya için bir tehlikedir. Bunun için askersel üslerin sökülmesini, saldırgan paktlardan çıkılmasını istiyoruz. Biz Türkiye kadınları barış, özgürlük, toplumsal ilerleme ve ulusal bağımsızlık için çarpışan bütün halklarla dayanışma içinde bulunuyoruz.

Sosyalist ülkelerde

Sosyalist ülkelerde kadınlar erkeklerle eşit koşullar altında ekonomik, toplumsal politik aktifliğini, toplumun yaşamına katkısını günden güne artırmaktadırlar.

● Örneğin, Sovyetler Birliği'nde: Ulusal ekonomide sorumlu görev alan yüksek ve orta öğrenimli kadınların oranı, 1973 yılında yüzde 59'a yükselmiştir. 559 bin kadın doktor, sağlık alanında çalışan doktorların yüzde 70'ni oluşturuyor.

Sovyetler Birliği'nde bilim işçisi kadınların sayısı da 440 bine ulaşmıştır. 4.029 kadın bilim doktoru, 75.600 kadın bilim adayı, 2 binden fazla akademisyen, akademi üyesi ve profesör, 29.300 konferansçı, 23.300 bilim işçisi ve asistan kadın vardır.

Sovyetler Birliği'nin Yüksek Sovyeti'nde kadınların oranı sürekli olarak artmaktadır. 1974'te 475 kadın saylav seçilmiştir. Başka bir deyişle, Sovyetler Birliği Yüksek Sovyeti'nde saylavların üçte biri kadındır. Birlik ve Özerk Cumhuriyetler Yüksek Sovyetleri'ne 3 bin kadın saylav seçilmiştir.

Sovyetler Birliği'nde, işçi veya köylü, çalışan her kadının doğumdan önce 56, doğumdan sonra 56 gün olmak üzere toplam 112 gün paralı izin hakkı vardır.

(Devamı 7. sayfada)

Okuyucu mektupları

Gençlerimizi burjuvazinin ve polis ajanlarının eline bırakmıyalım!

Son günlerde, özellikle büyük kentlerimizde yine dinamitler patlatılıyor. 12 Mart öncesini hatırlatan bu olaylar üzücü, üzücü olduğu kadar da kuşku vericidir.

Bu olaylar kışkırtısı nitelikte eylemler olduğu için düşündürücüdür. İşin içinde burjuvazi ve polisin parmağı olduğundan hiç şüphe yok. İçinde olduğumuz dönem işçi sınıfı hareketinin tam anlamıyla olmasa da, düzenli gelişen örgütlü mücadele biçimine ulaştığı ve dağınıklığın toparlanılması sürecine girildiği dönemdir. Ve şüphesiz, bugünlerde tekelciler, işbirlikçiler ve onların polisi de boş durmuyor. İşçi sınıfının politik ve ekonomik örgütlenmesinin bel kemiğine vurmak için fırsat kolluyor. Milyonlarca işçi ve emekçinin karşısında azınlıkta kalsa da bugün düşman, bizden daha örgütlü, daha güçlüdür. Tankları, topları, paraları, kiralık komandoları, ajan-provokatörleri, kısaca tüm devlet aygıtı, üstelik sırtını dayadığı emperyalist ağababaları ile karşımızdadır.

Fındıklı olayında 50–60 kişilik bir grup öğrenci genç «Bağımsız Türkiye» sloganıyla yıkıp kırma eylemine girişti. Daha dünün yaraları sarılmamıştır. Böylesi eylem biçimlerine yeniden başvurmanın hareketimize zarar getireceğini artık bilmek, kafalara çıkmamacasına yerleştirmek gerek.

«Bağımsız Türkiye» öğrenci gençlik gruplarının bu tür eylemleriyle değil, işçi sınıfı ve tüm emekçilerin örgütlü, yığınsal ve ardıcıl eylemleriyle kurulacaktır. Bu eylemlerin bir başlangıç olduğunu ve sorumluluğu üstlendiklerini bildirenler, «Türkiye'yi kapitalistlerin başına yıkacaklarını» söylüyorlar. Bu tür eylemler ancak burjuvazinin işçi ve emekçiler üzerinde en kanlı ve ağır baskı yöntemlerini uygulamak için ortam hazırlar. Yoksa bir kapitalistin işyerini bombalamakla ne o kapitalist fazlaca bir zarara uğrar, ne de tüm kapitalist sınıf.

THKO'su, TİKKO'su ile her soydan ve boydan goşist akımların elebaşılarıyla bilgi yetersizliği yüzünden bunların etkisi altına düşen gençleri bir tutmamak gerek. Dünya işçi sınıfı hareketi ve Marksizm-Leninizm çizgisi ile uzak yakın ilişkisi olmayan yönetici tastaklarının, ağlarına düşürdükleri kadroları kırdırması kaçınılmazdır. Sürdürülen savaşımın bir sınıf mücadelesi olduğu kafalardan çıkarılmamalıdır.

Tepeden tırnağa, teorisi ve pratiği ile yanlışlara boyanmış THKO, TİKKO ve Cephe elebaşılarına inanmış gençlere yanlışlarını göstermek, onları uyarmak, sohbet ve tartışmalardaki tüm aksiliklerine rağmen onlara doğruyu göstermek komünistlerin görevidir. Partinin genç kadrolarının bu dönemde üstlendikleri görev, zor ve sabırlı bir çalışmayı gerektiriyor. Mücadele, sekterliğe düşmeden, ilkelerden de ödün vermeden yürütülmelidir. Partinin genç kadroları, yaşıtlarınızı burjuvazinin ve polisin ajanlarına kaptırmayın, onları uyarın, saflarınıza kazanın. Lenin bir yapıtında yoldaşlarına şu soruyu yöneltir: «*Yenmeye cesaretimiz var mı?*» Evet yoldaşlar, bizim yenmeye cesaretimiz var. Bunun için yola çıktık. Yeneceğiz, bağımsız, demokratik ve sosyalist Türkiye'yi kuracağız.

★

(Bir işçi okuyucumuzdan aldığımız kutlama mektubu)

Değerli yoldaşlar,

Ben de TKP'nin bir sempatizanı olarak Türkiye Komünist Partisi'nin 55. yıldönümünü içten gelen sevgiyle kutlar, gelecek mutlu günler savaşınızda başarılar diler, onbeşleri saygıyle anarım.

Toplumcu selâmlarımla.

★

Bir okuyucumuzdan da, «*Yürüyüş dergisi yazarı ne diyor?*» başlıklı bir yazı aldık. «Yürüyüş» dergisi yazarlarından Yalçın Küçük'ün 12 Ekim seçimleri sonuçlarıyle ilgili bir yazısını ele alan okuyucumuz, bu yazıda, varlığı ile yokluğu henüz kesinleşmemiş TİP'in sol hareket içinde boşköşeye oturtulmasını irdeliyor. Burjuva hükümetlerince 50 yıldan fazla bir zamandan beri yasaklar içinde tutulduğu halde işçi sınıfını, emekçi yığınları bilinçlendirme savaşını sayısız kurbanlar vererek sürdüren TKP'ni bir yana bırakarak, yani «Sosyalist birikimin gerçek mirasçısını» bilmezlikten gelerek, «mirasçı» araması üzerinde duruyor. Bunun yorumunu polis-komando baskı ve terörü altında savaşımını sürdüren partililere, sosyalistlere, ilericilere bırakıyor. Yazının sonunda, TİP yöneticileri, «Yürüyüş» dergisinde yayınlanan bu görüşleri eğer paylaşmıyorlarsa dürüstçe ve mertçe belirtmelidirler, deniyor.

Geri kalmışlık

Türkiye geri kalmış kapitalist bir ülkedir. Onun geri kalmışlığı sadece kapitalist olmasından ileri gelmiyor. Ekonomik ve politik bakımdan emperyalizme bağımlı olması bunun başlıca nedenidir.

Emperyalizm, özellikle Amerikan emperyalizmi, halkımızın ulusal bağımsızlık ve kurtuluş savaşını, ülkemizin ekonomik ve sosyal ilerlemesini yeni sömürgecilik yöntemleriyle engelliyor. İşbirlikçi burjuvazinin en gerici, talancı ve terörcü güçlerini destekliyor. Amerikan emperyalizmi, NATO, AİD, Dünya Bankası, Konsorsiyum gibi yeni sömürgecilik tuzaklarıyla Türkiye üzerinde hegemonyasını sürdürüyor. «Uzmanları» ve değişik misyonlarıyla bakanlıklara kadar sızmıştır. Ülkemizi ucuz iş gücü ve ham madde pazarı yapmıştır.

Emperyalist yatırımlar, Türkiye'nin endüstrileşmesi, ağır endüstri kollarının kurulması yolunda değildir. Örneğin, Karadeniz Bakır İşletmeleri Demirel Hükümetleri zamanında kuruldu. Sermayesinin %54'ü hazineden karşılandı. Sonra, özel şirketlere ve kişilere dağıtıldı. AİD bunu şart koştu. Böylece devletin, halkın parasıyla kurulan bir işletme kodaman burjuvazinin, Amerikan emperyalistlerinin arpalığı oldu. İşletme bir türlü tam kapasiteyle üretime geçemiyor. Şimdiye kadar bu işletme 4,5 milyar lira zarar etmiştir. Bu paralar, gerici, faşist karması hükümetin çevresinde kümelenen kapkaççıların, emperyalist tekellerin kasalarına aktı. Ereğli Demir-Çelik, Karabük gibi kamu işletmelerinde de durum budur. Keban barajını ele alalım. Projesini Amerikan «Ebasko» kumpanyası hazırladı. Baraj dört yıl gecikmeyle, işlemeye, yarı kapasiteyle, zor geçti. Altı ay çalıştıktan sonra tekrar durdu. Yapım masrafı üç katına çıktı.

Bütün bunlara karşın, Sovyetler Birliği'nin, karşılıklı yarara dayanan ilkelere göre, yurdumuzda kurduğu endüstri dalları ağır ulusal endüstriye temel oluyor.

Türkiye halkının ulusal bağımsızlığını, egemenlik haklarını geri alması savaşı, geri kalmışlıktan kurtulmak direnişi memleketin endüstrileşmesi, üretim aracı üreten ulusal ağır endüstrinin kurulması savaşımıyla bağlıdır. Bu savaşın başarıya ulaşması için, TKP'nin Eylem Programında da belirtildiği gibi, emperyalizme ve NATO'ya bağımlılığa son verilmelidir. Türkiye'de bütün yabancı tekellerin varına-yoğuna el konmalı, yurdun zenginliklerini talan etmeleri ortadan kaldırılmalıdır. Endüstrinin kurulması başlıca iç kaynaklara dayanmalıdır.

★

İşçiyiz, devrimde öncüyüz!

İşbirlikçi burjuvazinin bütün baskı ve terörüne, ajanlarının bölücü ve bozguncu eylemlerine karşın, işçi sınıfı politik erkte yerini alma savaşımında adım adım başarılar elde ediyor.

Samsun Bakır Fabrikasında işçiler, Maden-İş'i seçtiler. Bu yolda üç ay direndiler. Çelik bir disiplin ve sarsılmaz bir birlik örneği verdiler. Demirel ve çetesinin müdürlerini, Çağdaş Metal-İş sendikasının başındaki provokatörleri dize getirdiler. Bunun benzeri başka bir eylem, Bayındırlık Bakanlığında çalışan işçilerin direnişidir. Burada polis işçilerin çadırlarını söktü, pankartlarını yırttı, gece yarılarında baskın yaptı, işçileri karakollara çekti. Fakat onların savaş gücünü kıramadı. Hükümet işçilerin seçtiği sendikayı tanımak zorunda kaldı.

Bir yandan, işçiler akın akın DİSK'e bağlı sendikalara geçiyor. Bazı sendikalar topluca DİSK'e katılma kararı alıyor. Öte yandan Türk-İş içindeki namuslu sendikacılar, işçiler, Tunç-Şide grubuna karşı çıkıyor. Türk Metal Sendikasına üye işçiler ve Beykoz Deri Fabrikasında 1.800 işçi sarısendikacıların patronlarla gizli pazarlıklara oturmaları, toplu iş sözleşmelerini uzatmaları üzerine direnişe geçtiler.

Mersin Şişe ve Cam Sanayii'ndeki DİSK'li ve Türk-İş'li işçiler dayanışmanın en güzel örneklerini verdiler. Patronların saldırılarını kırdılar. İşçiler bu direnişlerini, yürüyüş ve mitinglerle sürdürüyorlar. *«Birliğimiz faşist baskıları yenecektir», «İşçiler, patronlara karşı DİSK'te birleşelim!». «Tüm ülkelerin proleterleri, birleşiniz!»* yazılı pankartlarla alanlara, sokaklara çıkıyorlar. *«Bağımsız Türkiye!» «Referandum hakkımız, söke söke alırız!» «İşçiyiz, devrimde öncüyüz!»* sloganlarını haykırıyorlar. Bağımsızlık, demokrasi, barış ve sosyal kurtuluş savaşımını proleter enternasyonalizmiyle bağlıyorlar. Emekçi yığınların, halkın desteğini ve sevgisini kazanıyorlar. Bandırma ve Adana yürüyüşleri bunun örnekleri oldu. Binlerce yurttaş bu gösterilere katıldı. İşçilerin bu çıkışları, bölücü ve bozguncuların «üçüncü bir konfederasyon» gibi gevezeliklerini ağızlarına tıkamaktadır. TKP bu savaşa, işçilerin sendikal birliğine büyük bir önem veriyor. Bu birliğin önüne çıkan engelleri yıkmak, Türk-İş'in başına çöreklenmiş işçi düşmanlarını alaşağı etmek, geniş emekçi yığınlarını işçi sınıfının çevresinde örgütlemek günün savaşıdır. Bu savaş fabrika fabrika yürüyor.

PARTİ YAŞAMI

İşçi sınıfının birliği

İşçi sınıfı devrim sürecinin başını çeken güç olduğu için onun birliği de önemli bir sorun olarak belirmektedir. İşçi sınıfı birliğini sağladığı oranda toplum yaşamını, devrim sürecini etkileyebilmekte, tarihsel ödevini yerine getirme olanaklarını bulabilmektedir. Hemen söyleyelim ki, kapitalizm koşullarında işçi sınıfı sayısal birliğini sağlayamamıştır. İdeolojik birliğinin sağlanamaması için de burjuvazi, işçi sınıfına karşı değişik yönlerden saldırmaktadır. Maoculuk, Troçkizm ve anarşizm gibi Marksizme, Leninizme ters akımların kapitalist ülkelerde durmadan körüklenmesi, burjuvazinin bunlara dolaylı dolaysız yollardan yardım etmesi bunu gösteriyor. Burjuvazi elde tuttuğu egemenlik aracı ile işçi sınıfına karşı yürüttüğü saldırıda bazı başarılar elde edebiliyor. Bundan ötürü kapitalist ülkelerde sözkonusu olan işçi sınıfının sayısal birliği değil, öncü kesiminin hem politik, hem sendikal alanlarda ideolojik ve örgütsel birliğidir.

İşçi sınıfının ideolojik ve örgütsel birliğini kurmanın başta gelen koşulu komünist partisinin, yani işçi sınıfının öncü politik örgütünün güçlü olması, daha da güçlenmesi, işçi sınıfını, emekçileri etkileyebilmesi, bu sürece girmiş olmasıdır.

Türkiye'de işçi sınıfının ideolojik, örgütsel birliğini sağlamanın objektiv koşulları vardır. TKP sağlam bir gelişme sağladığı gibi, büyük burjuvazinin işçi sınıfının uzun ve çetin savaşımlar sonucunda elde ettiği demokratik haklara saldırısına karşı direnme, bu hakları savunma ve onları genişletme istemi, işçi sınıfını birlikte savaşmaya zorluyor. İşçi sınıfının bu savaşımı herşeyden önce politiktir. Ve onu örgütleme, başarıya ulaştırma TKP'nin ödevleri arasındadır.

TKP durumu şöyle saptıyor: İşçi sınıfının savaşımı birliğe yöneliktir. Hangi sendikaya bağlı olursa olsun, hangi politik ve dinsel inancı taşırsa taşısın, bütün işçi ve emekçiler sömürüye, talana, enflâsyona, sürekli pahalılığa, emperyalizmin, işbirlikçilerin egemenliğine karşı sosyalizme açılan demokratik bir düzenden, baskı ve ezgilere son verilmesinden, bağımsız ve demokratik bir düzen yaratılmasından yanadırlar.

Büyük sermaye çevrelerinin, Demirel Hükümeti ile birlikte işçi sınıfının grev, toplu sözleşme ve sendikalaşma haklarına karşı saldırıları göğüslemek ve bu hakları genişletmek, DİSK'e, Türk-İş'e ve bağımsız sendikalara üye olan veya sendikaların dışında kalan bütün işçilerin ortak davasıdır. Fabrikalarda, işyerlerinde, bürolarda değişik sendikal ve politik akımlara bağlı işçilerin bir araya gelmesi, işçi haklarını savunma ve genişletme komiteleri kurmaları gereklidir.

And

Biz tüm emekçiler
Biz tüm yurtseverler
Faşizme, emperyalizme ve sömürüye karşı
Hiçbir şeyden korkmadan
bıkmadan, usanmadan, yılmadan
sonuna kadar mücadele edeceğimize
Emekçilik şerefimiz
ve yurtseverlik namusumuz üzerine
And içeriz.

Sosyalist ülkelerde

(5. sayfadan devam)

● Demokratik Almanya Cumhuriyeti'nde endüstride çalışan kadınların oranı % 45'e ulaşmıştır. DAC Halk Meclisi'nde 159 kadın saylav vardır. Bu da, tüm saylavların % 41,8'ni oluşturuyor.

● Moğolistan'da Yüksek Halk Huralı saylavlarının % 29,7'sini kadınlar oluşturuyor.

● Sosyalist Küba'da bugün ekonomik alanda 670 bin kadın çalışıyor. Bu, ekonomi alanında çalışanların % 24'ü demektir.

● Çekoslovakya'da 1973 yılında, ekonomik alanda 112 bin 680 yüksek tahsilli uzman, 618.058 orta tahsilli veya meslek okulu mezunu kadın görev almıştır.

Bugün Devrimci Sendika Hareketi Yüksek Organı'nda, Sendikalar Merkez Konseyi'nde kadın temsilcilerin oranı % 41,4'e yükselmiştir. Sendikalı işçilerin % 37,1'ini kadınlar oluşturuyor.

● Komşumuz sosyalist Bulgaristan'da diğer kardeş sosyalist ülkelerde olduğu gibi kadınlar eşit haklara sahiptir, toplumsal hayata aktif katılmaktadır. Son verilere göre Bulgaristan Halk Cumhuriyeti'nde 79 bin 554 yüksek tahsilli kadın bulunmaktadır. Bunlardan 18 bin 104'ü mühendis, 7 bin 881'i doktor, 364 veteriner-hekim, 6.091 ziraat mühendisi, 1.494 baytar, 13 bin 121'i ekonomist ve 22 bin 478'i öğretim alanında çalışmaktadır. Ayrıca, 1 akademisyen, 54 profesör, 579 yüksek öğretim üyesi, 3 bin 158 bilim işçisi, 1.320 asistan ve 535 konferansçı bulunmaktadır.

İşçi sınıfının, bütün emekçilerin savaşını örgütleyen TKP'ne konan yasak kaldırılmalıdır!

PARTİ YAŞAMI

Legal sosyalist akımlar ve TKP

Türkiye'de legal sosyalist akımların en çok eksikliğini çektikleri şey devrimci bir teori ve devrimci ideolojik tabandır. İşçi sınıfının ideolojisi, bazı burjuva düşünürlerin sık sık tekrarladıkları gibi, dogmalar yumağı değildir. İşçi sınıfının devrimci teorisi ve ideolojik tabanı bilimsel-tarihsel gerçeklerin doğru değerlendirilmesidir. Toplumların gelişme yasallıklarının ve buna göre politik, ekonomik ve sosyal bir programın, bir dünya görüşünün bütünüdür. Marksizm-Leninizm'dir. Legal sosyalist partiler işte bu gibi bilimsel ve doğru bir dünya görüşünden, devrimci teoriden, ideolojiden yoksundurlar. Bu durum, bir bakıma hâlâ uygulanan faşist yasaların, TKP'ne konan yasağın sonucudur.

Bilimsel Sosyalizme dayanmayan, küçük burjuva ideolojilerine göre kendilerine yön vermeye çalışan legal sosyalist partilerin sağa sola yalpalamaları, egemen çevrelerin oyunlarına gelmeleri doğaldır.

Esasen bilimsel bir teoriden yoksun oldukları veya buna zorlandıkları için, legal sosyalist akım ve partiler bugüne kadar işçi sınıfının savaşımına öncülük yapmak, veya o tarafa yönelmek gibi tarihsel bir ödevi gereği gibi başaramamışlardır. İşçi sınıfının savaşımlarını örgütleyememişlerdir. İşçi sınıfının, büyük sermayeye, işbirlikçilere, emperyalizme karşı savaşımını sendikal ve politik plânda örgütlemeye yönelik sendikal, politik akımlara karşı cephe almaları, onları arkadan vurmaya kalkışmaları, kendilerine sosyalist diyen bazılarının bu duruma düşmeleri, bilimsel teoriden yoksun küçük burjuva sosyalizminin ne gibi hatalar işlemeye elverişli olduğunu gösteren klasik bir örnektir.

Hemen şunu belirtmek gerek: Maoculuk artık küçük burjuva sosyalizmi niteliğini bile yitirmiş polisiye bir akım olmuştur. Bu adamların işi gücü komünistleri, sosyalistleri, namuslu sendikacıları polise ihbar etmektir. Organları «Halkın Sesi» dergisinin 26. sayısı bu gibi provokasyonlarla doludur.

Bazı sosyalist yöneticilerin de kendilerine göre bir anti-komünizmi vardır. Bunlar legalizmin sığlığında toplumsal gelişmenin yönünü seçemiyor. Kendilerinden olmayanlara komünist deyip, açıkça polise jurnalcılık etmek gibi bir duruma düşmeleri, Türkiye devrim hareketine çok şey kaybettirir. Düşmana kazanç sağlar.

TKP, bütün bu gerçekleri saptamakla kalmayacak, sosyalist akımda mevcut sağlıklı, dürüst yönetici ve üyeleri ile işçi sınıfının, emekçi halkın büyük burjuvaziye, emperyalizme karşı savaşımının örgütlenmesi süreci içinde bağlaşıklık kurmanın yollarını her zaman arayacaktır.

Egemenlik ve hükümet sorunu

Türkiye Komünist Partisi'nin programında egemenlik ve düzen sorunu önemli bir yer tutar. Programın da saptadığı gibi, bugün Türkiye'de egemen olan emperyalizme bağımlı büyük işbirlikçi burjuvazidir. Tekeller, holdingler, bankalar, büyük toprak beyleridir. Düzen de, onlara bu egemenliği sağlayan halk düşmanı, anti-demokratik ve faşist yöntemlere dayanmaktadır.

İşçi sınıfı bu egemenliği yıkmak, yerine kendi ve öteki demokratik güçlerin egemenliğini geçirmek ve sosyalist toplum düzenine yönelmek zorundadır. TKP'nin programında uzak amaç dediği budur. Ama uzak amaç demekle, sosyalist düzenin geleceğin sisleri içine gömüldüğü anlaşılmamalıdır. TKP'nin ana amacı, Programında da belirtildiği gibi, sömürü ve baskı düzenine kökünden son vermek, emekçi halkı gerçek bir kurtuluşa ve mutluluğa yöneltmektir. Ama toplumu bu geçişe hazırlamak gerek. Proletaryaya politik erk hazırlamak, emekçi halkın demokratik haklarını genişletmek, emperyalizmin, ortaklarının egemenliğini kırmak, yani ileri demokratik bir düzene ulaşmak ve böylece sosyalizme geçiş koşullarını oluşturmak, sosyalist toplum düzenine geçiş yollarını açmaktır.

Demokratik hakların genişletilmesinin, ileri demokratik toplum düzeninin kurulması, emperyalizmin ve yerli ortaklarının egemenliğinin kırılmasına, ulusal bağımsızlık devriminin tamamlanmasına önemli ölçüde bağlıdır. Emperyalizmin, büyük burjuvazinin egemenliğinde demokratik bir düzenin kurulduğu yeryüzünde hiç bir ülkede görülmemiştir.

Emekçi halkın bütün tabakaları demokratik hakların genişletilmesi, üretim aracı üreten gerçek bir ağır endüstrinin kurulmasıyla yakından ilgilidir. Bu ilginin niteliği sınıf ve tabakaların sosyal-ekonomik durumlarına göre değişir. Ama emperyalizmin, büyük burjuvazinin, toprak beylerinin egemenliğinin yıkılmasında emekçi halkın bütün katmanlarının çıkarı vardır. İşçi sınıfı ile emekçi yığınlarını ve en başta köy emekçilerini birbirine bağlayan bu ortak çıkarlardır. Anti-emperyalist, demokratik bir cephe hareketi bu ortak çıkar bağları üzerinde gelişeceği gibi, işçi-köylü bağlaşıklığı da bu düzeyde gelişecektir.

Ulusal burjuvazi

«Komünist Manifesti»nde: *«Sınıf savaşı çözüm noktasına yaklaştığı, egemen sınıf içinde, hattâ eski toplumun bütün katlarında sürüp giden çözülme, çürüme süreci şiddetlendiği ve açık bir nitelik aldığı zaman, egemen sınıfı yadsıyan küçük bir bölüm geleceğin iyesi devrimci sınıfa katılır» denir.* Geleceği haber veren bu tarihsel yargı, Türkiye'de bugün, burjuvazinin ulusal kesimi için de geçerlidir.

Ulusal burjuvazinin çelişkili durumu doğaldır, yaradılışından dır. Ezildiği için emperyalizme, yabancı sermayenin hegemonyasına, içerde derebeyliğe karşıdır. Özgürlük ister. Ama kendisi sömürgen sınıftır. Sağa-sola yalpa vurması bundandır. Böyle olsa da, emperyalizme ve ona dayanan işbirlikçi burjuvaziye karşı ulusal bağımsızlık, ileri demokratik bir düzen için giden savaşta, belirli ölçüde, olumlu bir rol oynamak olanağı vardır. Bu gerçeği göremiyenler yok değildir. Görebilenler de çoğalıyor. Ulusal burjuvazinin hangi alanda ve ne ölçüde ilerici bir rol oynıyacağını somut biçimleriyle, güncel olaylarla belirtmek, göstermek olumlu bir davranıştır. TKP bu yoldaki olumlu çıkışları desteklemiş, destekler.

Bazı sol çevreler, ulusal burjuvazi olarak, yalnızca endüstri burjuvazisini görüyorlar. Bu tür anlayış, Komintern'in 7. Kongresine dek TKP sıralarında da yaygındı. Bu görüş, ticaret burjuvazisinin emperyalizmle, endüstri burjuvazisinin ise, ulusal hareketlerle bağlı olduğu yolundaki yanlış bir yargıdan geliyordu.

Kimilerine göre de, burjuvazi, sermayesinin büyüklüğüne göre, ulusal ve komprador diye ikiye ayrılır. Buna göre orta burjuvaziyi ulusal, büyük burjuvaziyi de komprador saymak gerekir. Çağdaş koşullarda ulusal burjuvazinin belirlenmesi için bu iki ölçüt doğru ve yeterli değildir. Üstelik, Türkiye'de burjuvazinin kendi içindeki ayrışma süreci hızlanmıştır. İşbirlikçi burjuvaziyle ulusal kesimi oluşturan burjuvazi arasındaki çatışma sertleşmiştir. Erki elinde tutan işbirlikçi burjuvazi, gerici, faşist karması hükümet, komandolarla karşı tarafa saldırıyor.

Ulusal burjuvazinin toplumsal niteliğini belirlerken, bütün bunların, özellikle emperyalizmle onun arasındaki nesnel çelişkiyi göz önüne almak zorunluktur. Çünkü böyle bir yaklaşım, ileri demokratik bir düzen için, proletaryanın politik erkini, hegemonyasını sağlamak için kurmaya çalıştığımız cephenin potansiyel temelini genişletecek ve gerçek boyutlarına ulaştıracaktır.